

ת"פ 56325/02/17 - מדינת ישראל נגד אור - גז צובר בע"מ, יוסי חסין

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 56325-02-17 מדינת ישראל נ' אור - גז צובר בע"מ ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים 1. אור - גז צובר בע"מ
2. יוסי חסין

החלטה

1. לפני בקשת הנאשמים באמצעות סנגורם להבאת ראיות נוספות.

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה על פי סעיף 4 (א) לחוק הגז (בטיחות ורישוי),
התשמ"ט-1989.

2. הנאשמים כפרו ונשמעו ראיות. בתום שמיעת הראיות ביקשו ב"כ הצדדים להגיש סיכומי טענותיהם
בכתב וניתנה החלטה מתאימה. לאחר ארכות הוגשו סיכומי ב"כ המאשימה ביום 8.3.18. ביום 20.3.18
הגיש הסנגור בקשה לצירוף ראיה וביום 25.3.18 הגיש בקשה לצירוף ראיה נוספת. המאשימה התנגדה
לבקשות. הצדדים הוזמנו לדיון אך הגישו בקשה למתן החלטה ללא דיון במעמד הצדדים.

3. בבקשה הראשונה ביקש הנאשם לצרף כראיה כתב אישום נוסף אשר הוגש נגדו על ידי אותה
מאשימה. על פי הנתען בבקשה מדובר בכתב אישום אשר על פי מספרו הוגש לבית המשפט בחודש
12/17 ובית המשפט שלח לנאשם זימון לשיבת הקראה ביום 5.3.18. עוד יש לציין כי כתב האישום
מתייחס לעבירה אשר בוצעה על פי הנתען בו בשנת 2013.

אעיר כבר עתה כי כתב האישום שביסוד התיק הנדון בפני הינו בגין עבירה נטענת גם כן משנת 2013
והוגש בחודש 02/17.

לטענת הסנגור מדובר בראיה חשובה לצורך הוכחת טענתו של הנאשם, כפי שעלתה כבר בחקירה
הנגדית שניהל על פיה המאשימה נוהגת שלא להגיש כתבי אישום בזמן סביר, ומקצרת מלאכותית את
תקופתה שיהיו על ידי זימון לחקירות וכיו"ב. בכך מונעת היא גם מן הנאשם את האפשרות לנהל את
התיקים במאחד ולחסוך בעלויות. נוצר דפוס מתמשך של העמדה לדין. נסיבות אלו מקימות לנאשמים
הגנה מן הצדק.

4. בקשתו השנייה של הנאשם הוספת ראייה נוספת הוגשה חמשה ימים לאחר מכן. לאחר שעניין בחומרי החקירה של המאשימה באותו כתב אישום נוסף נגלתה לו חקירה של הנאשם, אשר לשיטתו הינה גם כן חקירה נוספת, אשר על פי הנטען על ידו מוכיחה בדיוק את השיטה לה טען בחקירה הנגדית על פי המאשימה מבקשת למנוע שיהיו באמצעות חקירות משלימות לכאורה, אשר אין בהן כל תוכן חדש אלא רק חזרה על אותן שאלות שנשאל הנאשם עוד בחקירותיו בשני התיקים בשנת 2013. מציין הוא בנוסף כי אותה חקירה נוספת התנהלה בדיו באותו מעוד בו בוצעה החקירה הנוספת של הנאשם בתיק אשר בפניו.

לפיכך מבקש הנאשם להגיש את אותה חקירה נוספת בתיק כתב האישום הנוסף כראיה בתיק זה.

5. המאשימה מתנגדת. לטענתה מדובר בשני כתי אישום שונים, כתב האישום אשר בפניו עניינו מתקן גז וכתב האישום הנוסף עניינו אירוע גז. דבר קיומו של התיק הנוסף נמסר לסנגור ע"י ב"כ המאשימה עוד בחודש 10/17, כך שלא הוכשל כל נסיון לצירוף תיקים. כתב האישום החקירה אותם מבקש ב"כ הנאשם לצרף לתיק זה, אינם יכולים לעמוד בפני עצמם להוכחת טענותיו שכן אין די בהם על מנת שבית המשפט יוכל ללמוד על שיטה נטענת כדברי הסנגור. שכן, ללא כל תיק החקירה אין ביתה משפט יכול ללמוד אודות השיקולים והתפתחויות בחקירה שכן כל תיקים ונסיבותיו והצרכים החקירתיים שבו. באשר לחקירת הנאשם בפעם השנייה בתיק הנוסף מוסיפה המאשימה וטוענת כי ניתן לראות בחקירה כי היה צורך לעמת אותו עם גרסת הנהג שנחקר וכן היה צורך לחקור את אחיו של הנאשם אשר סרב בתוקף להתייצב לחקירה למרות זימונים רבים.

6. סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 קובע

"סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט."

7. ברע"פ 2406/16 אייל יונגר נ. מדינת ישראל מסכם כב' השופט חנן מלצר את ההלכה בעניין זה-

"ככלל על בעלי הדין להביא את ראיותיהם בפני הערכאה הדיונית במועד שמיעת הראיות. לכלל זה יש חריג בצידו, המוצא את עיגונו בהוראת סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 וכן בהלכה הפסוקה, לפיה:

"בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת" (ראו: ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3), 505 (להלן: עניין קניר); עיינו גם והשוו: ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 289, עמוד 2

296 (1997); ע"פ 8080/12 מדינת ישראל נ' אהוד אולמרט [פורסם בנבו]
(06.07.2014).

גישה זו מבטאת איזון ראוי בין הצורך לשמור על הסדר המקובל של ניהול המשפט, בשים לב לעקרון סופיות הדין, נושא בעל חשיבות משל עצמו, לבין הצורך לאפשר גמישות דיונית שמטרתה למנוע עיוות דין שעלול להיגרם לנאשם.
14. על רקע ההלכה הנ"ל - יש לבחון את הבקשה להוספת ראיות שהוגשה על-ידי המבקש, ובהקשר זה ראוי לצטט את דבריה של השופטת א' פרוקצ'יה ב-ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 249, 254:

"השיקולים להתיר הגשת ראיות נוספות בבית משפט קמא לאחר הכרעת

הדין ובטרם ניתן גזר דין דומים ביסודם לאלה המנחים בית-משפט של ערעור בשיקולו אם להתיר ראיות נוספות בשלב ערעור". (ההדגשות שלי - ח"מ)

8. במקרה אשר לפני כתב האישום וחקירת הנאשם אל היו בידי הנאשם או סנגורו טרם המועד בו הוגשו הבקשות. גם אם המאישמה הודיעה לסנגור דבר קיומו של תקי החקירה הנוסף וההמלצה הלעמיד לדין, עדין לא נכתב כתב האישום ועין לא התאפשר העיון בחומרי החקירה. מעבר לכך, הרי הנאשם כפר בחבותו וכל דבר הצירוף אליו מתייחס ב"כ המאישמה אפשרי רק כאשר הנאשם מודה.

9. אין ביכולתי לקבוע כי יש בכוחן של הראיות אותן מבקש הנאשם לצרף כדי לגרום שלינוי שמעותי בהכרעת הדין. לא עיינתי בהן. ידח עם זאת מטעיוני ב"כ הצדדים עולה כי הן בהחלט רלוונטיות לטענת הנאשם להגנה מן הצדק. האם די בהן ויהיה בכוחן לתרום להוכחת טענותיו אלו? האם הסברי המאשימה אין בהם כדי לבטל טענות אלו ולדחותן? האם עיון בהם מלמד כי אין בהם כנטען? כמובן שאין ביכולתי קלבוע זאת כעת. טרם עיינתי בסיכומי טענות הצדדים ביחס לטענת ההגנה מן הצדק ובוודאי שלא גיבשתי דעה בשאלה זו. יחד עם זאת אוכל לקבוע כי מדובר בראיות רלוונטיות לטענה זו.

10. לפיכך הנני מתירה צירפן של שתי הראיות כראיות בתיק.

11. ב"כ הצדדים יתייחסו לשאלה האם נדרש לזמן לעדות פעם נוספת את מי מהעדים שכבר העיד או עדים נוספים.

ב"כ המאשימה הצדדים יגישו עמדתם עד לא יאחר מיום 6.5.18 ובמידה יורצו להגיב לעמדת הצד שכנגד יעשו כן עד ליום 10.5.18.

12. מודעת אני לכך כי ב"כ המאשימה כבר הגיש סיכומי טענותיו. ברי הוא כי יוכל להשלימם. בשלב זה המועד להגשת סיכומי עטנות הנאשם מבוטל.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

למעקב המזכירות

ניתנה היום, ו' אייר תשע"ח, 21 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.